

З дупла старої липи

14 січня 1944 р. Липки були звільнені від німецької окупації. Перші післявоєнні роки для західних областей України, в т. ч. і для Липок, були роками відчуження та великих сліз і горя. Час з 1945 по 1950 роки тодішні власті називали «боротьбою з бандерівцями». йшли масові репресії, переслідування, арешти, судові процеси. ті, що старались переховатись або із зором у руках себе захистити, гинули в нерівній боротьбі. із Липок тільки 20 чоловік були посаджені у в'язниці на різні строки ув'язнення. Багато з них загинули в таборі смерті в Сибіру та на Уралі. В одному з таборів смерті загинув і священник Липок Бичковський, якого було заарештовано в 1947 році і звинувачено у зв'язках з ОУН.

За період з 1946 по 1950 роки з Липок було виселено в східні райони тодішнього Радянського Союзу 22 сім'ї. Це були сім'ї засуджених або звинувачених у зв'язках з ОУН та УПА, визнані ненадійними для «нових порядків».

Свою історію має і школа в післявоєнний час. Приміщення панського палацу, в якому навчалися діти в 1939—1941 рр., було знищено в час війни. А тому діти з 1 вересня 1944 р. навчаються в старому приміщенні школи — будинку, збудованому для школи в 1885 році.

В 1948 р. розпочате будівництво нового приміщення школи, яке вступило в дію в 1950 р. Першим директором школи після війни був Василь Федорович Гозубський, який багато доклав зусиль, щоб охопити навчанням всіх дітей шкільного віку.

В 1968 р. діти Липок одержали нове шкільне приміщення з дев'ятьма класними кімнатами та спортивним залом. Велика заслуга в цьому належить директору школи, заслуженій учительці України Ніні Іванівні Якимчук та тодішнім головам колгоспу Михайлу Глеку та Тимофію Яцику.

Після війни в селі відновився колгосп «Паризька комуна». Згодом він з'єднався з двома сусідніми і дістав назву «Україна».

В історії колективного господарства є багато важких сторінок. Жителі розповідають, що в 1950 р. господарство не зуміло забезпечити худобу кормами, а тому з окремих приміщень здирали стріху, щоб догоджувати худобу до появи зелених кормів.

В 1958 р. колгосп ліквідував на території села два вітрових млини, що мелолі зерно людям.

За вказівкою районних властей в селі був розібраний будинок священника, який тимчасово пустував, а будинок дяка був відданий під медичний пункт. В наші дні останній повернутий церкві.

Гірка доля спіткала і скит, що був у районі

пункт. В наші дні останні повернуті церкві.

Гірка доля спіткала і скит, що був у районі села і належав Почаївській Лаврі. Радянська влада стерла його із лица землі. Але місце це не забули люди, бо тут вирве джерельна криниця, до якої йшли колись і зараз йдуть віруючі, надіючись на цілющі властивості цієї водиці. Зараз тут розпочаті великі роботи по спорудженню монастиря. Багатющий матеріал зібрано в шкільному краєзнавчому музеї.

Зібрані матеріали дозволили організувати і «кімнату-музей Хліба». Краєзнавцям виявилось цього замало. Вони відшукали пенсіонерів-будівельників, які збудували на території шкільного подвір'я типову селянську хатину XVIII—XIX ст., що стала музеєм під відкритим небом. Тут все так, як було колись в селянській хаті. Довгі лави стоять вздовж стін. Від печі до протилежної стіни протягся дерев'яний полик, на якому спала сім'я. В одному кутку розмістилася скриня, в якій зберігався одяг. В центрі кімнати стоїть великий горизонтальний ткацький верстат. В сінях хати стоять ступа, жорна. В коморі висять солом'яна коробка для розсіву зерна, солом'яник для сала, цін, серп і інші селянські речі, які були необхідними атрибутами життя селянина.

Звичайно, по-іншому пишеться історія сьогодення. Липки — красиве село, в якому проживає 520 чоловік. Окрасою села є будинок кульгури, церква, багато виробничих приміщень місцевого колективного господарства, а також оселі липківчан. Ось так з дупла старої липи пішло коріння родоводу липківчан.

(Закінчення. Поч. в №№ 39, 41—46).